

Sygn. akt II C 40/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSRA. Z.

Protokolant: staż. M. Ż.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2018 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł.

przeciwko J. W. (z domu G.), R. G.

o zapłatę

na skutek sprzeciwów pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 15 lutego 2007 roku, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 71/07

1. oddała powództwo w stosunku do pozwanych J. W. (z domu G.) i R. G.;

2. zasądza od Gminy Ł. tytułem zwrotu kosztów procesu:

a) na rzecz J. W. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych);

b) na rzecz R. G. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

Sygn. akt II C 40/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 lutego 2007 roku Gmina Ł. – Administracja (...) Ł. (...), reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. G. (1), S. G., J. G. i R. G. kwoty 9.596,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwani byli najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Z uwagi na zaległości czynszowe powód w dniu 11 grudnia 2000 roku wypowiedział pozwanym umowę najmu wskazanego lokalu ze skutkiem na dzień 30 stycznia 2001 roku. Od tej daty powódka zaczęła naliczać pozwanym odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu. W okresie od dnia 31 maja 2004 roku do końca listopada 2006 roku zadłużenie z tytułu bezumownego korzystania z lokalu wynosiło 9.596,88 zł, w tym 1.277,93 zł z tytułu odsetek.

(pozew k.4-7, pełnomocnictwo k.8)

W dniu 15 lutego 2007 roku, w niniejszej sprawie pod sygnaturą akt II Nc 71/07, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądanie pozwu oraz orzekł o

kosztach postępowania. Nakaz ten uprawomocnił się w stosunku pozwanych M. G. (1) i S. G. w dniu 10 marca 2007 roku. Odpisy nakazu zapłaty zostały wysłane wszystkim pozwany na adres w Ł. przy ul. (...). Potwierdzenia odbioru przesyłek zawierających odpisy nakazu zapłaty i odpisy pozwu dla R. G. i J. G. podpisała M. G. (1).

(nakaz zapłaty k.16, zarządzenie k.23, potwierdzenia odbioru k.18, k.21)

W dniu 30 czerwca 2017 roku pozwany R. G. złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz wniósł sprzeciw. We wniosku o przywrócenie terminu pozwany podał, że w okresie postępowania w sprawie II Nc 71/07 nie zamieszkiwał w lokalu mieszkalnym przy ul. (...). Ze względu na trudne relacje z rodzicami, pozwany nie widywał się z nimi często, zaś żadne z rodziców nie informowało pozwanego o jakiegokolwiek korespondencji z Sądu. Pozwany wskazał również, że o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu dowiedział się dopiero w dniu 23 czerwca 2017 roku. Wtedy to poprosił o wgląd do akt po otrzymaniu wezwania przedegzekucyjnego z dnia 28 marca 2017 roku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lutego 2007 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt II Nc 71/07, R. G. wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował, aby był kiedykolwiek najemcą przedmiotowego lokalu. Wskazał, że zamieszkiwał tam od października 1998 roku do września 2002 roku. Wyjaśnił, że od września 2002 roku był nadal zameldowany w lokalu, jednak już w nim nie przebywał. Pozwany zakwestionował również wysokość dochodzonego roszczenia oraz podniósł zarzut przedawnienia.

(wniosek o przywrócenie terminu k.27-28, sprzeciw k.29-30)

W dniu 30 czerwca 2017 roku pozwana J. W. (z domu G.), reprezentowana przez pełnomocnika, złożyła sprzeciw, w którym wniosła o przyjęcie sprzeciwu jako wniesionego w terminie, podnosząc, iż w dacie doręczenia nakazu zapłaty nie mieszkała w miejscu wskazanym przez powódkę w pozwie, zatem nakaz nie został skutecznie doręczony pozwanej. Z ostrożności procesowej pozwana wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygnaturze II Nc 71/07. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej, ponieważ nie zamieszkiwała w lokalu przy ul. (...) w Ł. od 2000 roku, co skutkuje po jej stronie brakiem obowiązku uiszczania opłat czynszowych i odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z lokalu. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

(sprzeciw k. 32-37, pełnomocnictwo k.38)

W piśmie z dnia 7 września 2017 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo. Wniósł o odrzucenie wniosku pozwanego R. G. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu jako spóźnionego ewentualnie o jego oddalenie i odrzucenie sprzeciwu, a także o odrzucenie sprzeciwu J. W. jako spóźnionego oraz o odrzucenie, ewentualnie oddalenie jej wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu. W przypadku dalszego kwestionowania przez pozwanych wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw czynszów.

(pismo pełnomocnika powoda k.46-50)

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2017 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo.

(stanowisko pełnomocnika powoda – protokół rozprawy k.74 i k.80, nagranie 00:06:48-00:08:11 i 01:13:45-01:14:02)

Pełnomocnik pozwanego R. G. podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie i wniosku o przywrócenie terminu. Wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(stanowisko pełnomocnika pozwanego – protokół rozprawy k.74 i k.80, nagranie 00:6:20-00:06:48 i 01:14:36-01:15:35)

Pełnomocnik pozwanej J. W. wniósł o przyjęcie sprzeciwu jako wniesionego w terminie oraz o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Z ostrożności popierał wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu.

(stanowisko pełnomocnika pozwanej - protokół rozprawy k.80, nagranie 00:06:48- 00:08:11 i 01:14:36-01:15:35)

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku przyjęto sprzeciwu pozwanych R. G. i J. W. jako wniesione w terminie. W związku z tym pełnomocnicy pozwanych R. G. i J. W. cofnęli wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, a Sąd umorzył postępowanie w tym przedmiocie.

(zarządzenie - protokół rozprawy k.80, stanowiska pełnomocników pozwanych - protokół rozprawy k.80, nagranie 01:09:13-01:10:00, postanowienie -protokół rozprawy k.80)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Gmina Ł. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

(okoliczność bezsporna)

M. G. (1) i S. G. na podstawie umowy z dnia 12 października 1998 roku byli najemcami przedmiotowego lokalu. Pismem z dnia 11 grudnia 2000 roku wypowiedziano pozwanym umowę najmu przedmiotowego lokalu ze skutkiem na dzień 30 stycznia 2001 roku.

(dowód: umowa najmu k. 10-11, wypowiedzenie umowy najmu wraz z potwierdzeniem odbioru k.14)

W związku z wypowiedzeniem umowy najmu, Gmina Ł. zaczęła naliczać pozwanym odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu. Za okres od 31 maja 2004 roku do 30 listopada 2006 roku naliczone przez Gminę Ł. odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) opiewało na kwotę 9.596,88 zł, w tym 8.318,95 zł z tytułu należności głównej oraz odsetki w wysokości 1.277,93 zł.

(dowód: kserokopia wykazu zaległości k.15)

Pozwany R. G. mieszkał ze swoimi rodzicami M. G. (1) i S. G. do 1999 roku, do ukończenia liceum. W 1999 roku pozwany zamieszkał ze znajomymi przy ul. (...) w Ł.. Wtedy też pozwany zabrał z mieszkania przy ul. (...) swoje rzeczy. W 2003 roku pozwany zamieszkał z A. G. przy ul. (...) w Ł. w mieszkaniu wynajmowanym od mecenas E. W.. Pozwany mieszkał tam do października 2007 roku, kiedy to wraz z A. G. zamieszkali w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł.. R. G. po wyprowadzeniu się z mieszkania przy ul. Słowiańskiej, nigdy nie przebywał w tym lokal, nie pozostawił w nim żadnych swoich rzeczy, nie odbierał on pod tym adresem żadnej korespondencji. Także rodzice nie przekazywali mu żadnej korespondencji kierowanej na adres przy ul. (...) w Ł.. Pozwany wymeldował się z mieszkania przy ul. (...) w październiku 2007 roku przed zameldowaniem się na ul. (...).

(dowód: zeznania świadka A. G. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.75, nagranie 00:13:20- 00:22:20, przesłuchanie pozwanego R. G. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.77-78, nagranie 00:43:32-00:57:15)

Pozwana J. G. z domu G. mieszkała wraz z rodzicami M. G. (1) i S. G. w Ł. przy ul. (...) do 1994 roku. Następnie przeprowadziła się do cioci M. G. (2) na ul. (...) w Ł.. Pozwana mieszkała tam do 1998 roku, kiedy to jej rodzice otrzymali przydział lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Wtedy pozwana na krótko zamieszkała z rodzicami w lokalu przy ul. (...), ponieważ M. G. (2) była przeciwna związkowi pozwanej z jej przyszłym mężem. Pozwana mieszkała w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. do stycznia 2000 roku, kiedy to doszło między pozwaną a jej rodzicami do awantury. J. W. opuściła wówczas sporny lokal. Następnie pozwana zamieszkała ze swoim partnerem na ul. (...) w Ł., gdzie mieszka do chwili obecnej. Po 2000 roku pozwana nigdy już nie mieszkała w lokalu przy ul. (...) w Ł.. Nie miała tam żadnych swoich rzeczy, nie odbierała żadnej korespondencji przesyłanej na adres tego lokalu. J.

W. utrzymywała sporadyczny kontakt z rodzicami, rodzice nie informowali jej o żadnej korespondencji przesyłanej dla niej na adres lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.

(dowód: zeznania świadka M. D. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.75-76, nagranie 00:24:29 - 00:29:51, zeznania świadka K. K. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.76-77, nagranie 00:32:01-00:40:51, przesłuchanie pozwanej J. W. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.79, nagranie 00:57:20-01:08:22, przesłuchanie pozwanego R. G. - protokół rozprawy z dnia 12 stycznia 2018 roku k.77-78, nagranie 00:43:32-00:57:15)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów w postaci zeznań świadków, przesłuchań pozwanych oraz dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Ustalen stan faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sąd pominął wezwanie do zapłaty k.53 oraz dowód jego doręczenia k.54, a także zwróconą po awizacji przesyłkę k.72, jako pozostające bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. K. w zakresie w jakim świadek wskazała, że pozwana J. W. nie zamieszkiwała w ogóle z rodzicami przy ul. (...) w Ł.. Albowiem, w tym zakresie zeznania świadka pozostają w sprzeczności z zeznaniami samej pozwanej J. W., która wskazała na krótki okres zamieszkiwania wraz z rodzicami w spornym lokalu oraz zeznaniami świadka M. D. i przesłuchaniem pozwanego R. G., którzy potwierdzili fakt zamieszkiwania pozwanej J. W. przy ul. (...) w Ł. do 2000 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo przeciwko pozwanym R. G. i J. W. podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie, powódka żądała zasądzenia od pozwanych R. G. i J. W. solidarnie (wraz z pozwanymi M. G. (1) i S. G.) kwoty 9.596,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. za okres od dnia 31 maja 2004 roku do dnia 30 listopada 2006 roku.

Pozwani R. G. i J. W. nie uznali powództwa i wnieśli o jego oddalenie. Pozwani zakwestionowali, aby w okresie wskazanym przez powódkę mieszkali w lokalu przy ul. (...), a nadto podnieśli, iż w okresie postępowania w sprawie o sygnaturze II Nc 71/07, w wyniku którego wydano przeciwko nim nakaz zapłaty, nie mieszkali w przedmiotowym lokalu, wobec czego, nie można uznać za skuteczne doręczenie im odpisu nakazu zapłaty z dnia 15 lutego 2007 roku. Nadto pozwani podnieśli z ostrożności procesowej zarzut przedawnienia, zaś R. G. zakwestionował również wysokość dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii doręczenia pozwanym R. G. i J. W. odpisu nakazu zapłaty z dnia 15 lutego 2007 roku i odpisu pozwu. Odpisy te odebrała ich matka – M. G. (1) w dniu 23 lutego 2007 roku. Jednakże, nie poinformowała ona swoich dzieci o wydaniu przeciwko nim nakazu zapłaty, ani nie przekazała im przeznaczonej dla nich korespondencji. Zgodnie z art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ono zawierać oznaczenie przedmiotu sporu oraz oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresy stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników. Zgodnie zaś z art. 138 § 1 k.p.c. jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Zasada jest dokonywanie doręczeń dla osób fizycznych w mieszkaniu (patrz art. 135 § 1 k.p.c.), przez które rozumieć należy miejsce zamieszkania, a więc zgodnie z art. 25 k.c., miejsce, w którym dana osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu. Doręczenie zastępcze dokonywane w trybie art. 138 § 1 k.p.c. może być zatem uznane za

skuteczne, tylko wtedy, gdy następuje ono na prawidłowy adres, a więc w miejscu zamieszkania adresata (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2015 roku, VI ACa 1911/14, LEX nr 2026456). Zatem nie można uznać pisma sądowego za doręczone w sytuacji skierowania go na nieprawidłowy adres zamieszkania pozwanego.

Jak ustalono w toku postępowania dowodowego w dniu 23 lutego 2007 roku zarówno pozwany R. G., jak i pozwana J. W. nie mieszkali pod adresem wskazanym przez powódkę w pozwie. R. G. w 2007 roku mieszkał początkowo w mieszkaniu przy ul. (...), a następnie w październiku 2007 przeprowadził się do obecnego miejsca zamieszkania przy ul. (...) w Ł.. J. W. w 2007 roku mieszkała w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł.. Bez znaczenia jest przy tym to, że pozwani na dzień wniesienia pozwu byli zameldowani pod adresem przy ul. (...) w Ł.. Albowiem przepis art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. stanowi o obowiązku oznaczenia w pozwie adresu zamieszkania pozwanego, a nie zameldowania. Skoro odpisy nakazu zapłaty z dnia 15 lutego 2007 roku nie zostały pozwanym R. G. i J. W. skutecznie doręczone przed złożeniem przez nich sprzeciwów, nie rozpoczął w stosunku do nich biegu termin do wniesienia sprzeciwów od nakazu zapłaty. Konsekwencją powyższego była konieczność uznania, iż sprzeciwy pozwanych R. G. i J. W. od nakazu zapłaty z dnia 15 lutego 2007 roku zostały wniesione w terminie.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Z 2016 r., poz. 1610) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Zgodnie z ustępem 2 powołanego przepisu z zastrzeżeniem ust. 3, odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. Stosownie zaś do art. 18 ust. 3 powołanej ustawy osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, odpłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł.

Powołane powyżej przepisy art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów dają możliwość ubiegania się o przyznanie odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu od osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała okoliczność, iż powódka wypowiedziała M. G. (1) i S. G. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). W odniesieniu do pozwanych R. G. i J. W. sporną pozostawała kwestia, czy pozwani zajmowali ów lokal w okresie objętym żądaniem pozwu, przy czym zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu, że pozwani rzeczywiście zajmowali przedmiotowy lokal spoczywał na osobie, która z tego faktu wywodziła skutki prawne tj. powódce.

W niniejszej sprawie ze zgromadzonego materiału dowodowego bezspornie wynika, że R. G. nie mieszkał w przedmiotowym lokalu od 1999 roku, zaś J. W. od 2000 roku. Pozwani nie pozostawili w spornym lokalu żadnych swoich rzeczy osobistych, nie odbierali w nim korespondencji, nadto, kontaktowali się ze swoimi rodzicami sporadycznie. Należy zwrócić uwagę, że pozwani nie wrócili już do wskazanego mieszkania, a wyprowadzając się stamtąd opróżnili lokal ze swoich rzeczy. Centra życiowe pozwanych znajdowały się w mieszkaniach innych niż w lokalu przy ul. (...). W konsekwencji, nie można uznać, aby R. G. i J. W. w okresie od dnia 31 maja 2004 roku do dnia 30 listopada 2006 roku korzystali z przedmiotowego lokalu mieszkalnego, a zatem powódka nie może od nich żądać odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Zarazem bez znaczenia pozostaje fakt, że pozwani w okresie żądania pozwu pozostawali zameldowani w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...). Adres zamieszkania nie powinien być utożsamiany z adresem zameldowania, który jest kategorią przynależną prawu administracyjnemu i ma związek z ewidencją ludności. Adresem zamieszkania zaś jest, analogicznie do treści art. 25 k.c., adres, w którym osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu. U pozwanych w odniesieniu do spornego lokalu zabrakło obu tych elementów tj. zarówno fizycznego przebywania w lokalu, jak i zamiaru stałego pobytu w owym lokalu. W rezultacie, powództwo w stosunku do pozwanych R. G. i J. W. podlegało oddaleniu wobec nie wykazania zasady odpowiedzialności pozwanych.

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw czynszów, albowiem roszczenie powódki podlega oddaleniu jako niezasadne, z uwagi na niespełnienie

przesłanki zajmowania lokalu przez pozwanych. Powódka nie wykazała stosownie do art. 6 k.c. zasady roszczenia, zatem dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw czynszów, na okoliczność wysokości możliwego do uzyskania czynszu najmu spornego lokalu w okresie objętym pozwem, spowodowałoby przedłużenie postępowania oraz generowało zbędne koszty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z wyrażoną w powołanym przepisie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu powódka winna zwrócić pozwanym poniesione przez nich koszty procesu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego R. G. złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.200 zł (§ 6 pkt 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.). Koszty procesu poniesione przez pozwaną J. W. również obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru i wyniosły 1.200 zł.

W niniejszej sprawie, nie znajdował zastosowania przepis art.105 ust.2 k.p.c., zgodnie z którym na współuczestników sporu odpowiadających solidarnie co do istoty sprawy sąd włoży solidarny obowiązek zwrotu kosztów. Albowiem, powołany przepis ma zastosowanie jedynie w wypadkach, gdy współuczestnictwo ma miejsce po stronie przegrywającej proces. Nie ma natomiast zastosowania w sytuacji odwrotnej, tj. gdy współuczestnictwo zachodzi po stronie wygrywającej. W takim wypadku mają zastosowanie ogólne zasady o kosztach procesu i każda z osób wygrywających proces ma prawo żądać zwrotu kosztów niezbędnych do celowej obrony (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1950 roku, C 181/50, Nowe Prawo 1951 rok, Nr 11, s. 46, „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” pod red. Andrzeja Zielińskiego).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

5.02.2018 r.